

Arrest

nr. 292 031 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 05 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 02 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 05 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KIWAKANA die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 22 augustus 2022 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk omdat hij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland, heeft gekregen en hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in arrest nr. 269 403 van 7 maart 2022.

In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen zoals hij deed in het kader van zijn eerste verzoek. Voorts verklaart hij dat hij problemen heeft aan zijn maag, naar de psycholoog gaat en een aanvraag indient omwille van zijn fysieke en mentale problemen. Verzoeker legde geen medische attesten voor aan de asielinstanties ter staving hiervan.

3. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer internationale bescherming zou genieten in Griekenland.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

5. Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in die lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

6. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad die landeninformatie aanhaalt waaruit blijkt dat er in Griekenland sprake is van een ernstige en moeilijke situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland.

Deze landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar

Griekenland niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

7. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen zulke concrete elementen bij.

Het CGVS heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt het CGVS op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zijn huidig verzoek steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Waar verzoeker als basis van zijn huidig verzoek zijn medische situatie inroept, bemerkt de commissaris-generaal dat verzoeker in dit verband geen documenten neerlegde. In zijn eerste beschermingsverzoek werd vastgesteld dat hij evenmin medische attesten bijbracht die kunnen getuigen van medische problemen in zijn hoofd. Deze bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker brengt thans bij onderhavige beroepsprocedure wel een psychologisch attest aan. Het betreft een attest van "SAvoirÊtre" van 20 augustus 2022 waarin vermeld wordt dat verzoeker kampt met post traumatische stress, wat zich zou uiten in nachtmerries, flashbacks, psychosomatische symptomen, concentratieproblemen, angst en zelfmoordgedachten. Hij wordt hiervoor psychologisch begeleid. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Er kan uit het attest immers niet afgeleid worden dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Wat betreft zijn beweerde maagproblemen legt verzoeker nog steeds geen medische attesten bij die hiervan getuigen. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, nu in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek reeds is gebleken dat hij Griekenland verliet meteen na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten (RvV 7 maart 2022, nr. 269 403), blijft hij manifest in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aankaart dat hij niet langer over een Griekse verblijfstitel beschikt en de moeilijkheden aankaart voor teruggekeerde statushouders om hun verblijfsvergunning in Griekenland te hernieuwen zoals door de Raad vastgesteld in het arrest nr. 272 124 van 29 april 2022, blijkt uit de informatie gevoegd in het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland op 23 februari 2021 de vluchtelingenstatus werd toegekend ("Eurodac Marked Hit" van 22 juli 2021 en 23 mei 2022; "Enregister Demande Protection Internationale (DPI)"; verklaringen DVZ 12 augustus 2021, punt 26). Verzoeker verklaarde dat de verblijfsvergunning die daaraan gekoppeld is, 3 jaar geldig is (verklaringen DVZ 12 augustus 2021, punt 26). De landeninformatie aangehaald in voormeld arrest bevestigt ook dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Greece. Update 2020", p. 229). Het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond. De bewering dat hij zijn Griekse verblijfsdocumenten zou hebben vernietigd (verklaringen DVZ 12 augustus 2021, punt 22, 26), doet hier geen afbreuk aan. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit het door hemzelf aangehaalde arrest van de Raad, is het daarbij weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben vernietigd, toont verzoeker niet aan dat hij er geen duplicaat van kan verkrijgen. De Raad benadrukt dat er niet enig concreet gegeven voorligt waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 272 124 daar in dit specifieke geval onder meer wel bleek dat de verblijfsvergunning van de betrokkene verstreken leek te zijn. De Raad herinnert eraan dat feiten en elementen eigen aan elke concrete beschermingsverzoek bepalend zijn bij de beoordeling.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met

een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Op 9 juni 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76, § 1, 2de alinea van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij waarbij zij een stuk heeft gevoegd dat zij benoemt als: “1. *Psychologisch attest dd. 22 april 2023*” en waarin zij volgende toelichting geeft: “*Client wenst als bijlage nog een medisch attest voor te leggen die haar kwetsbare psychische toestand schetst en bewijst dat zij nog steeds opgevolgd word door een arts omwille van de PTSS die zij opgelopen heeft in Palestina en in Griekenland.*”

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter (Kvz) nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP wijst op haar kwetsbare profiel omwille van haar psychologische klachten waarvoor een opvolging noodzakelijk is, iets wat onmogelijk zal zijn bij terugkeer naar Griekenland want ze heeft er geen toegang tot correcte medische opvolging. Het systeem in Griekenland beschrijft ze als heel hectisch, zonder enige hulp of effectieve bescherming. Ze stelt dat haar dossier in België moet onderzocht worden. Ze wijst op haar ziekte-attest van 22 april '23.”

4.3. In de bestreden beslissing en voormelde beschikking wordt geduid dat het de verzoekende partij toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat de verzoekende partij hierin niet slaagt. Vervolgens werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen bij arrest met nummer 269 403 van 7 maart 2022. In het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming luidt het besluit dat de verzoekende partij er niet in slaagt elementen bij te brengen die kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, hetgeen in voormelde beschikking concreet wordt uiteengezet. Hieruit blijkt onder meer dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde psychische problematiek waaraan zij stelt te lijden en het neergelegde attest van 20 augustus 2022 waarin wordt vermeld dat zij kampt met post traumatische stress, alsook dat hieromtrent een afdoende onderzoek werd gevoerd.

Door ter terechtzitting opnieuw te wijzen op haar kwetsbaar profiel omwille van haar psychologische klachten waarvoor een opvolging noodzakelijk is, kan zij niet overtuigen. Dit kan zij evenmin door te stellen dat dit onmogelijk zal zijn bij terugkeer naar Griekenland aangezien zij er geen toegang tot correcte medische opvolging heeft, noch door het systeem in Griekenland als heel hectisch, zonder enige hulp of effectieve bescherming te beschrijven.

De verzoekende partij geeft immers slechts op algemene wijze aan het niet eens te zijn en uit algemene kritiek zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete en dienstige elementen aanreikt die hier afbreuk aan kunnen doen. De inhoud van het door de verzoekende partij gevoegde stuk *“1. Psychologisch attest dd. 22 april 2023”* bij haar aanvullende nota, waarop de verzoekende partij ook ter terechtzitting wijst, stemt overeen met de inhoud van het in voormelde beschikking besproken attest van 20 augustus 2022. Noch het herhalend betoog ter terechtzitting, noch de aanvullende nota met attest plaatst het vastgestelde in voormelde beschikking dan ook in een ander daglicht. De verzoekende partij toont ook thans niet aan dat haar (mentale) kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij in Griekenland zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Ook de vaststelling dat zij, in de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, niet aantoonbaar dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning, blijft overeind. Door ter terechtzitting op algemene wijze het systeem in Griekenland te beschrijven als heel hectisch, zonder enige hulp of effectieve bescherming, brengt zij deze immers niet aan het wankelen. Zoals geduid in voormelde beschikking komt het de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Eveneens werd aangestipt en wordt thans herhaald dat zij bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, nu in het kader van haar vorig beschermingsverzoek reeds is gebleken dat zij Griekenland verliet meteen na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten (RvV 7 maart 2022, nr. 269 403), manifest in gebreke blijft. Door ter terechtzitting algemene kritiek te spuien op het Griekse systeem laat zij hier geen ander licht over schijnen. Zij toont wederom niet aan de middelen die het recht en haar status als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland haar bieden terdege te gebruiken, deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput. Des te meer omdat de verzoekende partij op 23 februari 2021 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg en zij aangeeft dat de daaraan gekoppelde verblijfsvergunning voor drie jaar geldig is, zoals tevens blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij haar verblijfsvergunning vernietigd heeft of dat zij geen duplicaat kan bekomen. Een dergelijke verblijfsvergunning (ADET) laat haar toe te beschikken over een AMKA waardoor zij gezondheidszorg en medicijnen kan krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. De verzoekende partij gaat hier aldus, door louter eerdere verklaringen en verzuchtingen te uiten en te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

4.4. Tot slot kan worden aangestipt dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk in België wordt beoordeeld, waarbij wordt vastgesteld dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, meer bepaald Griekenland, en dat zij niet aantoonbaar dat die bescherming

niet langer effectief of toereikend is. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen hierover uitgebreid en concreet wordt vastgesteld en uiteengezet in voormelde beschikking. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat ontkracht noch weerlegt de verzoekende partij op generlei wijze die vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. M. RYCKASEYS,
Dhr. P. SHONIA,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS